

Babette - 19 september 2016

‘Hoezo kun je dat niet. Je bent toch muzikant?’ Bas kijkt Robert verbaasd aan, zijn handen rusten nog op de toetsen van de piano.

Robert zit op een barkruk naar Bas toegedraaid. Zijn gitaar wijst werkeloos naar de vloer. Vanuit de keuken ziet Babette dat zijn schouders even kort geërgerd op en neer gaan. Zojuist galmde John Legend door de kamer. Bas speelde het stuk foutloos na op de piano.

‘Niet iedereen kan een muziekstuk horen en direct op gevoel naspelen, hoor.’ Roberts stem klinkt een beetje gepikeerd maar dat hoort Bas niet.

Ze negeert de behoefte om haar vastzittende nek los te draaien en schenkt de wijn met een sierlijke boog in de glazen.

De avond is tot nu toe niet vlekkeloos verlopen. Robert was op het voor hem gebruikelijke ‘standje relaxed’ aangekomen, waardoor ze op het nipper-tje op tijd in de bioscoop waren. De film boeide hem duidelijk minder dan haar. Laat de avond verder alsjeblijft een succes worden, verzuchtte ze in stilte.

Alhoewel Robert op geen enkele manier op Steven - haar ex - lijkt, is het gevoel dat ze nu heeft, een zoeken naar harmonie, rust en gezelligheid, hetzelfde. Robert is niet gewend aan kinderen en dat Bas autistisch is, maakt het er niet eenvoudiger op. Gelukkig is Joris, haar oudere zoon, niet thuis, anders werd het nog ingewikkelder.

‘Speel nog een stukje van “Intouchable” dat is zo mooi,’ roept ze vanuit de keuken naar Bas. Dan richt ze zich met haar liefste glimlach tot Robert: ‘Wil jij dan de openhaard aandoen?’

Dit zou een romantisch moment kunnen zijn: pianomuziek, rode wijn, openhaard... toch voelt het voor Babette geforceerd aan als Robert van zijn kruk opstaat en op zijn knieën voor de openhaard hout gaat zitten opstapelen. Alsof hij niet op zijn plek is in dit decor.

Het blijft mijn huis, mijn hout, mijn kinderen, denkt ze. Zelfs na zes maanden weet hij nog niets in huis te vinden. Hoezeer ze het ook anders wil, hij blijft te gast.

Ze zien elkaar zo’n twee keer per week. Meestal doordeweeks omdat

Robert in het weekend optredens heeft. Ook op dinsdagen kan hij nooit. Dat is zijn vaste avond met 'de boys', zoals hij zelf zegt.

Dan denkt ze met een glimlach terug aan de dag dat ze elkaar ontmoetten. Het was op een stapavond met Elise in jam-café De Eenhoorn in haar woonplaats Leiden, waar een coverband optrad. Elise is de moeder van een jongen bij Bas in de klas. Babette had zich vrolijker en zorgelozer dan anders gevoeld die avond. Die dag had ze een telefoontje van Bas' mentrix ontvangen, of het goed was dat hij twee uren zou missen om mee te kunnen kijken als de pianostemmer kwam. Ze snapte het niet. Hoezo? Werden alle ouders hierover speciaal gebeld? De mentrix had gestameld: 'O euh, een aantal weken geleden is Bas in de aula spontaan achter de vleugel gaan zitten. Hij speelde zo mooi, dat zich een groepje om hem heen vormde. Hij speelt nu iedere dag zijn pauzes vol.'

Ze had niks weten uit te brengen. Ze was op haar werk, en terwijl een collega met een leeg kopje het gebaar maakte of ze nog koffie wilde, had ze wezenloos langs haar heen gestaard.

'Piano?' hoorde ze zichzelf zeggen.

'We hebben hem gevraagd of hij les had,' zei de dame van school, 'maar hij zei van niet. Ik hoor dat het u ook verbaast? Werkelijk, hij gaat zitten en speelt. De leerlingen laten hem vanaf hun telefoons liedjes horen, hij luistert ernaar en speelt ze dan na. Het is ongelofelijk.'

'Ja, dat is het zeker.' Babette weet niet wat ze hoort. Bas was zomaar op een positieve manier bijzonder!

De mentrix vertelde dat hij zelfs een keer na schooltijd een van de pedalen had gemaakt die steeds bleef hangen. Alsof hij nooit iets anders had gedaan. Tegen de muziekdocent had hij gezegd dat de piano vals was, en zo kwam ze uit bij de vraag waar ze voor belde.

Natuurlijk mocht Bas van haar bij het pianostemmen zijn. De blijdschap die ze voelde voor Bas en als ze eerlijk was ook voor zichzelf, welde op vanuit een plek heel diep in haar, waar ze al lang niets meer had gevoeld. Dat wilde ze die avond gaan vieren met Elise, die zelf als 'moeder van een bijzonder kind' als geen ander begreep wat dit bericht voor haar betekende. Ze klonk dan ook oprecht blij voor haar en zei direct ja, toen Babette haar belde om het verhaal uit de doeken te doen en haar mee uit te vragen.

Rond acht uur kwam Elise haar ophalen. Ze zag eruit zoals altijd: haar blonde steile haar los en ongekamd over haar schouders, een leren jack, gympen.

Samen met de boyfriend spijkerbroek waar je haar in uit kon tekenen. Zelf had Babette zich voor haar doen uitgesloofd: een gebloemd jurkje, maillot en spijkerjack. Met moeite kreeg ze haar winterjas er nog overheen. Al vanaf het moment dat Babette haar fiets uit de smalle gang probeerde te manoeuvreren, daarbij in gevecht met de voordeur die naar binnen toe openging, lachten ze en praatten ze onafgebroken. Later, in het café, dansten ze met een biertje in de hand op het kleine stukje dansvloer voor het verhoogde podium. Babette met haar ogen op de pianist, ineens zag ze een mogelijke toekomst voor Bas voor zich. Al dansend pakte Elise haar hand. 'Hee, ik ben er ook nog,' zei ze lachend.

'Sorry!'

Elise glimlachte en bracht Babettes hand omhoog om haar een rondje te laten draaien.

'Yeah girl, you go!' moedigde ze haar aan.

Elise danste opmerkelijk goed. Naast haar draaiende heupen en sierlijke armen voelde Babette zich nogal lomp. Elise deed haar voor, hoe je een bodyroll maakt. Babette bakte er niets van. Ook niet toen Elise achter haar kwam staan, om haar bekken met haar handen te sturen. Maar dat kon haar niet schelen. Ze had onbezorgd plezier, en dat was al een tijd geleden.

Toen de band diep in de nacht afscheid nam, de gewone muziek aanging en Babette zich omdraaide om nog een biertje te halen, sprong de gitarist van het podium af naast haar en schreeuwde in haar oor: 'Hi, ik ben Robert. Ik weet, het klinkt cliché, maar wat heb jij een mooie glimlach. Wil je alsjeblieft nog een poosje naast me staan glimmen?'

Ze moest lachen en keek naar Elise die even knikte: toe maar. Natuurlijk had ze de knappe jongen met blonde krullen wel opgemerkt, in een fractie van een seconde had ze de conclusie 'onbereikbaar voor mij' getrokken. Maar ze had zich zo uitgelaten en vol energie gevoeld, dat ze niet stil kon staan en gewoon móest dansen. En dat is ook wat ze met Robert deed. Nog voor ze met elkaar in gesprek gingen, dansten ze achter elkaar door op 'Grey, Closer en Hideaway'. Robert bewoog naturel en vrij. Niet zo houterig of onbeholpen als de meeste mannen. Áls die al dansten. Ze voelde zich uitgedaagd zich nog meer te geven. Zelfs het strenge stemmetje in haar hoofd dat vaak als een ergerlijk refreintje in haar achterhoofd zat, bleef stil. Op 'Nobody to love van Sigma' bewogen ze steeds dichterbij elkaar. Ondanks dat het al laat was, was het nog steeds druk op de dansvloer. Ze danste met de armen boven haar hoofd en draaide in het rond, zoals ze eerder met Elise had gedaan en lachte.

Robert pakte haar bij haar bovenarmen en bracht deze langzaam naar beneden, terwijl ze zijn adem op haar gezicht voelde. Met een hand hield hij haar polsen op haar onderrug. Zo stonden ze, midden op de dansvloer, en keken elkaar recht in de ogen. Het leek alsof de muziek verstomde. Langzaam bracht Robert zijn mond naar de hare en kustte haar. Hij smaakte kruidig.

'Je bent leuk,' zei hij in haar oor en begon toen weer te dansen, een grote grijns op zijn gezicht.

In haar hoofd zoemden haar gedachten als bijen rond. Wat nou als hij straks met haar mee naar huis wilde? Zou ze dat willen? Zo direct als Robert op zijn doel afging, zoals hij keek en bewoog, hij leek wel een roofdier. Kon ze daar wel tegenop?

Toen de lichten aangingen, pakte hij Babettes hand en hielp haar als een gentleman in haar jas. Buiten kusten ze nog een keer. Zijn lippen voelde verrassend warm op de hare. Of was ze gewoon vergeten hoe een kus voelde?

'Hee, waar blijft de drank!' Robert brengt haar terug in het hier en nu. Ze loopt met in beide handen een bel wijn, naar de zithoek. Bij de piano staat ze even stil. De melancholieke klanken van 'Intouchable' ontroeren haar telkens weer. Ze drukt een kus op het hoofd van haar zoon, terwijl ze naar zijn lange vingers kijkt die over de toetsen glijden. Als ze de glazen op de salontafel heeft gezet, ploft ze naast Robert op de bank. Het is een grote ribfluwelen bank, met kale plekken, maar toch gaat ze hem voorlopig niet vervangen. Het is zo'n bank waar je eigenlijk niet rechtop in kunt zitten. Ze hebben hem destijds gekocht met het oog op Stevens lange benen, zij trekt altijd haar knieën op als ze erop zit, zoals nu. Ze zit met haar bovenlijf naar Robert toe gedraaid, haar knieën raken zijn bovenbenen. Ze trekt ze voorzichtig terug.

Steven was bepaald geen romanticus. Ze liepen nooit hand in hand, laat staan dat hij een arm om haar schouder sloeg. In bed deden ze werktuigelijk hun ding, keurig volgens het boekje, zo'n één à twee keer per week. Met Robert is het heel anders. Hij is ruw, dominant. Hij grijpt, drukt naar beneden, stuurt. De eerste keer overdonderde het haar. Het was dat hij haar óók met een enorme intensiteit zoende, zijn ogen diep in de hare borend, anders zou ze bijna gedacht hebben dat ze werd verkracht. Ze kan Roberts heftigheid niet goed bijbenen. Ze probeert het wel maar haar hoofd trapt regelmatig op de rem. Het is een dingetje aan het worden tussen hen. De laatste keer zijn ze zelfs halverwege gestopt.

‘Laat maar,’ had Robert gezegd, haar van zich af duwend. ‘Je bent zo gespannen als een veer.’

Vanavond heeft ze zich voorgenomen een wijntje te veel te drinken, hopelijk kan ze haar hoofd dan eenvoudiger uitzetten en zich eraan overgeven. Misschien kan ze er dan zelfs van genieten.

Gelukkig is Bas inmiddels naar boven gegaan. Ze rekent erop dat hij als altijd zijn koptelefoon opzet en voor de honderdste keer naar ‘The Big Short’ kijkt. Omdat hij veel weet van de financiële wereld – koersen, beursberichten volgt hij op de voet-, ligt hij keer op keer in een deuk, zelfs na al die keren.

Boven ligt een lakleren body klaar, die ze speciaal heeft gekocht op zo’n internetsite. Er ging een wereld voor haar open. Ze zal Robert laten zien dat ze heus niet zo bleu is. Hij heeft de televisie aangezet en kijkt naar een programma over ‘s werelds grootste jachten. Terwijl ze doet alsof ze meekijkt, klokt ze haar wijntje achterover en staat op om een tweede glas in te schenken. Als ze terugkomt, kijkt Robert even opzij, knikt veelbetekenend naar haar volle glas en zegt: ‘Zo...’

Babette glimlacht naar hem. Ze drinkt het glas zo snel mogelijk leeg, het begint zijn werk te doen.

‘Kijk jij het programma maar even af. Ik ga alvast naar boven. Kom je zo?’

Robert neemt haar even goedkeurend op. ‘Oh yes baby,’ zegt hij en knijpt in haar dij.

Zo vrouwelijk mogelijk staat ze op en loopt, nadat ze haar glas nog een keer gevuld heeft, naar de gang. Op de trap struikelt ze bijna. Ze giechelt en hoopt dat Robert haar gestommel niet hoort. In de badkamer trekt ze haar setje aan. Het duurt even voor ze de verpakking open heeft. Ze trekt de glimmende body eruit en priegelt om de vetertjes op haar rug goed te krijgen. Ze krijgt pijn in haar nek van het achterom kijken in de spiegel. Wie verzint zoiets. Als ze uiteindelijk naar het resultaat in de spiegel kijkt, ziet ze een verhit hoofd, het haar in slierten langs haar gezicht. Haar witte huid steekt schril af tegen het zwart. Ze zucht. Dit ben ik niet, denkt ze. Dan trekt ze haar schouders naar achter en zegt hardop tegen haar spiegelbeeld: ‘Kom op!’

Uit de la met haar schoenen plukt ze de zwarte pumps die ze nog nauwelijks heeft gedragen. Desondanks zijn de hakken beschadigd. Ze steekt haar haar op, trekt wat plukken los, doet rode lippenstift op, en loopt met het nog volle derde glas wijn op haar tenen langs Bas’ kamer de trap weer af.

‘Robert?’

Hij draait zich vanaf de bank om. 'Wauw! Kom es hier jij,' gromt hij met een lage stem.

Ze twijfelt. Het was de bedoeling dat hij mee naar boven zou gaan, naar de schaars verlichte slaapkamer. Ze kijkt door de ramen de donkere avond in. Hij volgt haar blik. 'Ja, ja, ik zal de pottenkijkers wel even buitensluiten.' Hij werpt haar even een spottende blik toe en gebaart dan met zijn wijsvinger dat ze zijn kant op moet komen. Ze doet een paar passen naar voren, terwijl Robert het vouwgordijn laat zakken. Er is nog minstens twintig centimeter donkere avondlucht te zien. Ze heeft niet genoeg gedronken om dat te negeren. Robert is ondertussen wijdbeens op de bank gaan zitten en tikt nu met zijn hand dat ze op zijn schoot moet komen zitten.

'Eventjes hoor.' Ze trekt wat planten weg en laat het gordijn verder zakken.

Als ze zich naar hem omdraait, zit hij inmiddels ongeduldig met zijn handen achter zijn hoofd, een zucht in zijn ogen. Hij laat zijn armen zakken en draait zijn handpalmen naar boven: 'Kom nou, Poes.'

Ze verstart. Poes? Ze kan dit niet. Ze voelt zich zo goedkoop. Het harde licht, de televisie die nog aanstaat...

'Ik had dit eigenlijk boven bedacht.' Ze pakt zijn handen. 'Ga je mee?'

Hij glimlacht zoals je naar een klein kind glimlacht: 'Vooruit dan maar.' Hij grijpt haar pols, trekt haar naar zich toe, drukt grommend een kus op haar buik en duwt haar vervolgens van zich af en geeft haar een tikje op haar billen. 'Nou hup, naar boven!'

Juliette - 25 september 2016

Ze zitten al vanaf acht uur in hun stamcafé Napoleon. De eerste uren vindt ze altijd het leukst. Dan heeft ze Robbie voor zichzelf. Ze ontmoeten elkaar welijs in dit Leidse café vlak bij het Centraal Station. Uren kunnen ze praten over 'het leven'. Ze raken nooit uitgepraat, al kennen ze elkaar al sinds de middelbare school. Toen vonden ze elkaar in de discussies die ze aangingen met docenten of klasgenoten. Doorgronden waarom mensen zijn zoals ze zijn, doen zoals ze doen, dat was hun uitdaging. Haar keuze om orthopedagoge te worden past daar goed bij. Waar komt bepaald gedrag vandaan? Waarom handel je zo en niet anders, hoe kun je dit ombuigen...?

Robbie discussieert nog steeds graag, maar zichzelf vastleggen op een bepaald vakgebied paste niet bij hem. Na hun examen viel de schoolband waar hij deel van uitmaakte uit elkaar, maar hij was wel verder gegaan in de muziek. Niet zozeer om er echt zijn beroep van te maken, maar meer als middel om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Hij noemt zichzelf een vrije vogel en heeft de vrijheid nodig iedere dag opnieuw te kiezen welk pad hij volgt. Zo ook qua interesses. Hij leest ontzettend veel, overdag is hij vaak vrij en hij begint zijn dag graag in de bibliotheek in het centrum van de stad. Op dinsdag, haar vrije dag, wordt ze geregeld wakker met het idee ook naar de bieb te gaan en daar gezellig met hem koffie te drinken. Maar ze doet het nooit, omdat ze weet dat die eerste uurtjes van de dag heilig zijn voor hem en hij zou het haar niet in dank afnemen als ze kwam.

Ze vindt het leuk aan hem dat hij breed georiënteerd is, en dat ze overal met hem over kan praten. Vandaag hebben ze zitten sparren over gezond eten.

'Ja Sjuul.' (Hij noemt haar altijd zo, spreekt haar naam nooit op zijn Frans uit, zoals het bedoeld is.)

'Jij hebt makkelijk praten met je fulltime job. Ik kan me dat niet veroorloven hoor, zo'n biologische winkel.'

Ze had net een heel betoog gehouden over E-nummers en de gevolgen daarvan voor je gezondheid, en dat je dus beter onbespoten en onbewerkte producten kan kopen.

‘Begin je eigen moestuin. Je hebt er tijd genoeg voor. Zal ik eens vragen bij de stadstuinen of er een plekje is en wat dat kost?’

‘Nou niet doordraven hè,’ Robbie haalt zijn elleboog van de tafel en zwaait in de richting van de deur.

‘Ik wil je wel helpen hoor,’ zegt ze nog snel. ‘Het lijkt me leuk om samen te doen.’

Robbie kijkt haar schalks aan, zijn hoofd schuin, en schuift zijn barkruk naar achter. Hij staat op om Feiko en Tristan te begroeten. Juliette baalt dat ze er al zo vroeg zijn. Nu moet ze Robbie delen. Ze doen altijd heel vriendelijk hoor, en bieden haar af en toe een drankje aan, maar toch voelt ze zich met hen erbij altijd het vijfde wiel aan de wagen. Die drie lachen samen altijd zo hard en het gesprek gaat van de hak op de tak. Niks voor haar. Ze probeert Robbies blik te vangen, maar hij zit naar Feiko toegedraaid, met zijn hand op diens knie. Tristan staat naast Feiko, en alhoewel er alleen een rond tafeltje tussen haar en de mannen in staat, voelt de afstand groot. Robbies haar is lang geworden. Heerlijk haar heeft hij. Regelmatig woelt ze er met haar vingers doorheen, of geeft ze hem een hoofdmassage. Hij laat het zich allemaal aanleunen. Robbie is lichamelijk ingesteld. Een arm om je schouder, een knuffel, een zoen op je mond, hij doet dat allemaal heel gemakkelijk. Iedere keer als hij haar zo’n knuffel geeft, maant ze de fladderende vlinders in haar buik tot rust. Ze weet inmiddels dat die aanrakingen geen bijbedoeling hebben en probeert gewoon maar te genieten van wat ze krijgt. Maar hoe dat met Feiko zit... ze weet het niet. Roberts vingertoppen die niet helemaal stil liggen op diens bovenbeen, zijn lach die net iets helderder klinkt, de hand die zich nu verplaatst naar de achterkant van Feiko’s nek, hem iets naar zich toe trekt, waarop Robert hem met zijn neus haast tegen de zijne iets toevertrouwt... Een harde lacht volgt, Tristan lacht ook mee. Robbie haalt plagerig zijn hand door Feiko’s krullen. Robbie ontkende het toen ze hem er een keer mee confronteerde. ‘Welnee Sjuul, jemig! Dat valt allemaal onder de noemer ouwe-jongens-krentenbrood. Ik homo? Doe normaal zeg!’

Ze staat op en loopt door het smalle gedeelte bij de bar naar de toiletten. De hakken van haar enkellaarsjes tikken op de houten vloer. Alles ademt hier bruin café. De lambrisering, het vergeelde behang erboven, de houten bar met de oude biervaten en de donkergele verlichting. Ze houdt van de sfeer die bij haar nostalgie oproept.

Ze kijkt even achterom. Robbie vangt haar blik en lacht naar haar. Ze glimlacht terug.

De toiletten zijn beide bezet. In de spiegel, met een zwarte gloed van ouderdom, staart ze naar zichzelf. Wat is er toch mis met mij?

‘Liefde is iemand hebben die jou speciaal vindt,’ las ze laatst in een tijdschrift. Ze had abrupt het tijdschrift van zich af geduwd en was thee gaan zetten. Voor het keukenraam had ze naar buiten staan staren, tot de waterkoker, die hevig stoomde en pruttelde, haar gepeins onderbrak.

Een meisje met lang blond haar sluit zich bij haar aan. ‘Allebei bezet?’

Ze knikt. Af en toe vraagt ze zich af wat die vrouwen allemaal doen op het toilet, dat het zo lang moet duren. Het voorgedeelte bij de toiletten is klein. Het blonde meisje haalt een lippenstift uit haar broekzak en werkt haar lippen bij. Zelfverzekerd haalt ze haar hand door haar haar en strijkt het naar achter. Juliette staat met haar rug tegen de muur gedrukt zo onopvallend mogelijk naar haar te kijken. Naast zo’n griet voelt ze zich heel onbeduidend met haar kleine donkere staartje, make-up loze ogen en smalle lippen. Als ze zich opmaakt, voelt ze zich net een clown. Het past gewoon niet bij haar. Een beetje mascara en lipgloss hooguit, maar meestal haalt ze het er weer af. Op de een of andere manier maakt het haar nog onzekerder. Als er dan iemand naar haar kijkt, is ze altijd bang dat het is doorgelopen of in ieder geval niet goed zit. Ah, eindelijk, een van de toiletdeuren gaat open.

Het is half twee ’s nachts als ze buiten bij café Napoleon afscheid nemen. ‘Dag schat, welterusten.’ Robbie omhelst haar, ze drukt haar neus in zijn haar en snuift stiekem zijn aftershave op. Robbie moet eigenlijk weten dat ze meer dan alleen als vriendin dol op hem is. Maar ze hebben het er nooit over, want Robbie wil zich niet binden. Daar hebben ze het vaak genoeg over gehad als er weer eens een vrouw werk van hem maakte.

‘Ik ben en blijf een vrije vogel,’ zegt hij dan en daarmee is het klaar. Toch weet ze haast zeker dat er vrouwen in zijn leven zijn. Zo’n aantrekkelijke man, vrijgezel en muzikant. Als ze bij een optreden is, ziet ze hoe ze naar hem lonken, telefoonnummers uitwisselen. Zou hij nooit eens echt verliefd worden? En hoe doen die vrouwen dat? Gewoon een date, een nacht samen en hup, naar de volgende? Misschien past ze niet in dit vluchtige tijdperk. Zij droomt van samensmelten, delen, samen oud worden. Is dat zo gek?

‘Als ik je tussendoor niet meer spreek of zie, dan tot volgende week maar, hè?’ zegt ze, terwijl ze zo nonchalant mogelijk naar haar fiets loopt.

‘As always, Sjuultje. Tot volgende week, same time same place,’ antwoordt Robbie met zijn donkere stem met het sexy kraakje erin. Hij draait zich om

en voegt zich bij Feiko en Tristan die op hem staan te wachten om nog even wat te gaan eten bij de shoarmazaak. 'Jij bent niet van het lamsvlees, hè Sjuul?' had Robbie gezegd. Hij heeft gelijk, ze wordt al misselijk als ze aan de geur denkt, toch had ze het ervoor over gehad. Want nu fietst Robbie dus niet met haar op.

Daar is het mee begonnen, met samen naar huis fietsen. Omdat Robbie en zijn tweelingzus Evelien in dezelfde wijk woonden. Van school naar huis fietste Juliette altijd naast Evelien. Robbie fietste voor of achter hen, aanvankelijk joelend naast een groepje jongens die al snel een andere kant op moesten. Dan bemoeide Robbie zich met hun gesprek, of begon hij hen te pesten.

Juliette en Evelien waren geen echte vriendinnen, daarvoor waren ze te verschillend. Hun gesprekken gingen nooit verder dan het bespreken van leraren of huiswerk. Maar Evelien was heel vriendelijk en daar was ze blij mee. Evelien hoorde bij het groepje populaire, knappe meiden, die er allemaal ongeveer hetzelfde uitzagen. Lang steil haar, dunne benen in een spijkerbroek en zwarte eyeliner. De populaire meiden hielden er regels op na. En maakten deel uit van een eigen taal en eigen maniertjes, met een gevolg aan jongens die hen van een zekere afstand in de gaten hielden.

Juliette hoorde bij een groepje dat minder bezig was met dit soort uiterlijkheden. Ze droegen donkere, onopvallende kleding, lazen veel en hadden overal een mening over. Hun groep bestond uit zowel jongens als meisjes, terwijl de groep rondom Evelien alleen meiden kende.

Alhoewel de groep waar Juliette in zat altijd op laatdunkende toon verkondigde dat die meisje-meisjes maar vreselijk oppervlakkig waren, probeerde ze ze toch altijd zo elegant mogelijk te passeren als ze langs hen heen naar haar lokaal liep. Meestal negeerden ze haar, meisjes als Juliette deden niet ter zake.

Op een dag, tijdens een gymles, moesten Daniëlle van Dam, het mooiste meisje van de klas, en Robbie beiden een team samenstellen. Om de beurt mochten ze zeggen wie ze in hun team wilden hebben. Hoe kleiner het groepje overblijvers waar zij tussen stond werd, hoe kleiner zij zich voelde worden.

'Sjuul,' hoorde ze Robbie toen zeggen.

Wat klonk het heerlijk intiem: Sjuul. Terwijl de populaire Natasha ook nog aan de kant stond, koos hij háár. Juliette keek hem blij aan en ging bij zijn team staan. Hij knipoogde naar haar, en vanaf dat moment was ze straalverliefd.

Toen Evelien dat jaar bleef zitten, fietsten Robbie en zij samen op. Af en toe, als hun sturen elkaar bijna raakten, legde hij zijn hand even op de hare. Dan schoten kleine vonkjes geluk door haar buik. 's Avonds in bed bedacht ze onderwerpen waar ze de volgende dag met hem over zou kunnen praten. Na schooltijd zorgde ze ervoor dat ze gelijk met hem in het fietsenhok was, zodat hij niet zonder haar naar huis zou gaan. De fijnste dagen waren die, als hij bij haar huis even van zijn fiets stapte om het gesprek af te maken. Zijn: 'Tot morgen Sjuul!' gaf haar altijd een heerlijk gevoel. Robbie en zij. Zo moest het zijn.

Maar er waren ook momenten waarop hij haar enorm kwetste, en ze vreselijk teleurgesteld in hem was. Klassenavonden waren zo'n voorbeeld. Terwijl iedereen leek uit te kijken naar zo'n feest, was zij misselijk van ellende. Uren stond ze voor de spiegel te dralen, dan wist ze niet wat ze aan zou doen en de voorafgaande nacht deed ze geen oog dicht. Wat moest ze doen als ze alleen kwam te staan, zou Robbie haar dan wat aandacht geven? En dan dat dansen... Op de dansvloer voelde ze zich net een trekpoppetje in de knoop.

De laatste klassenavond, in zes atheneum, ging het net als het jaar daarvoor: Robbie leek wel iemand anders. Hij droeg een houthakkersblouse, met de mouwen opgestroopt. Ze kende die blouse niet. Hij stond aan de rand van de dansvloer in zijn eentje te dansen, een biertje in zijn hand. Wat slierten haar dansten mee rond zijn gezicht. Zijn ogen leken niets te zien.

Ze zag hoe Daniëlle naar hem toe liep. Ze zeiden kort wat tegen elkaar, daarna trok Daniëlle Robbie mee de dansvloer op. Wat hadden ze een lol en ze lachten de hele tijd naar elkaar. Ook het volgende nummer danste hij met haar. In Juliettes maag begon zich een harde bal te vormen.

Het nummer daarop pakte Robbie Daniëlles hand, hij trok haar zonder op of om te kijken mee naar de bar. Toen klonken de eerste noten van 'Karma Chameleon' van Culture Club, en daar gingen ze weer. Ze zongen beiden mee. Juliette zag dat Robbie wat naar voren boog. Zijn mond vlak voor die van Daniëlle: 'Kamme kamme kamme Chameleoóón,' zong hij. Daniëlle deed haar sexy dansje. Juliette voelde haar cola terug omhoogkomen, maar het werd nog erger.

Vlak voor 'Let's dance' van David Bowie inzette, liep Natasha de dansvloer op om iets tegen Daniëlle zeggen. Toen ze daarmee klaar was en weer weg wilde lopen, hield Robbie haar tegen. Hij danste voor haar, zijn handen gebaarden 'kom', zijn mond zei 'Let's dance'. Zo gingen ze met zijn drieën uit hun dak op David Bowie.

Het was pas half één, maar Juliette kon het niet langer aanzien, ze wilde naar huis. Op geen enkele manier kon ze zich losmaken van de gedachte dat Robbie vannacht met Daniëlle in bed zou belanden, of misschien wel met Natasha erbij.

Die maandag erna, toen ze samen naar school fietsten, deed Robbie alsof er niets was gebeurd.

‘Mogguh Sjuul.’

‘Hoi.’

‘Wat is er?’

Ze schudde nonchalant haar hoofd. ‘Niks.’

‘Ben je niet lekker?’

Had hij nou echt geen idee? Ze keek hem geïrriteerd aan. ‘O, ik voel me prima hoor. En jij? Beetje bijgekomen na het schoolfeest?’

Robbie negeerde haar cynische toon. ‘Ja, het was leuk. Waar was je eigenlijk? Ik heb je aan het begin even gezien maar daarna niet meer. Hoe vond jij het?’

Ze wilde zeggen dat ze het superleuk had gehad. Dat ze met iemand mee naar huis was gegaan. Maar in plaats daarvan zei ze: ‘Ik vond het best een aardig feest. Jij had het nogal naar je zin zag ik, met Daniëlle?’

‘Ja, we hadden lol. Lekker gedanst.’

Niets in zijn gezicht hielp haar met de vraag der vragen: was hij met haar naar bed geweest?

‘En met Nathalie erbij zelfs...’ Ze stond op scherp.

‘Ja.’

En daar was Robbies sexy scheve grijns. De glimlach die toonde dat in zijn wereld alles mogelijk was en dat hij haar daar niet altijd in zou laten delen.

De tranen sprongen haar in de ogen. Snel draaide ze zich om en mompelde ‘Zie je zo...’

Robbie greep haar arm, draaide haar terug, zag haar tranen en drukte haar tegen zich aan. ‘Sjuultje, Sjuultje, wat is er nou.’

Tegen zijn schouder snikte ze: ‘Ik vond het een kutfeest, ik ga ook nooit meer.’

‘Was naar me toegekomen dan had je een biertje van me gehad,’ zei Robbie troostend.

‘Had je dan ook met mij gedanst?’ O shit, waarom zei ze dat nou.

‘Jij en dansen? Ik dacht dat dat niets voor jou was.’ Hij hield haar op arm afstand en keek haar oprecht verbaasd aan. Ze nam een hap lucht, sloot haar

mond weer. Ze schudde haar bovenarm los: 'Ach, laat maar. Tot morgen.'
Voordat Robert nog iets kon zeggen, draaide ze zich om en fietste voor het
eerst sinds lange tijd alleen naar huis.

Carla - 28 september 2016

Terwijl de regen tegen de ramen klettert, beleeft Carla, liggend op de omwoelde dekens, de middag opnieuw. Er is werkelijk geen betere manier om zo'n regenachtige dag door te brengen dan vriend in bed.

Rutger is zojuist vertrokken. Ze voelt zich een beetje verward, haar gedachten schieten alle kanten op. Wat was het nou eigenlijk precies wat ze net deden? Met begrippen als 'liefkozen', 'strelen', 'elkaar diep in de ogen kijken', had het weinig te maken. Het had meer te doen met lust, Rutger eigende haar toe, zo laat het zich het beste omschrijven. Gulzig, ruw had hij bezit van haar genomen.

In de eerste periode toen ze elkaar net kenden, had ze er geen moeite mee diepere gevoelens te voorkomen. Dat was namelijk niet de insteek geweest, alles zou er nodeloos ingewikkeld van worden. Trouwens, als je op zoek bent naar meer dan lust, moet je niet iemand op 'Second Love' gaan zoeken, dat weet iedereen. Eerlijk is eerlijk, zelf heeft ze hem ook uitgezocht op zijn buitenkant.

Op zijn profielfoto zag ze een man die nooit een meneer zal worden. Zittend op een muurtje, gespierde bovenarmen onder een vaal T-shirt, een gitaar losjes in zijn handen. Op die foto kijkt hij met een brutale blik die avontuur belooft, in de camera.

Ze is dol op zijn haar. Donkerblonde, bijna vervilte krullen tot op zijn schouders. Normaal zou ze dat onverzorgd vinden, maar hij komt ermee weg. Waarschijnlijk door zijn verder cleane look: een gladde huid, egaal gebruid, witte tanden. Meestal draagt hij zijn haar in een staartje in zijn nek. Onweerstaanbaar vindt ze hem, als hij over haar heen hangt, er bijna damp van hem afkomt, een ader zichtbaar kloppend op zijn voorhoofd.

Vanmiddag heeft ze op dat moment het elastiekje uit zijn haar getrokken. Hoe zijn haar over zijn gezicht viel... Ze zwijmelt even weg. Ze mag niet verliefd worden. Daarmee verpest ze het. Het heeft ook geen zin. Hij is bezet, zij is bezet.

Ze zien elkaar sinds een maand of vijf, gemiddeld eens in de twee weken. Altijd bij haar want zijn vriendin werkt vanuit huis. Ze heeft overwogen om

met Rutger in een hotel af te spreken, maar aangezien Peter piloot is, weet ze precies wanneer de kust veilig is.

Ze voelt zich niet schuldig naar Peter toe. Ze verdenkt hem ervan ook wel eens slippertjes te hebben. Piloot, status, buitenland... vul maar in, zo naïef is ze niet. Een vaag vrouwenparfum als ze zijn kleding uit zijn koffer haalde, zijn ogen die wegkeken als hij net thuiskwam, vulden het plaatje verder in. Ze heeft er nooit naar gevraagd en zij koos ervoor de mist die er tussen hen in aan het ontstaan was, niet te zien. Twintig jaar zijn ze al een stel, maar de laatste twee jaar is er wat veranderd. Voorheen nam Peter regelmatig kleine attenties voor haar mee van zijn reis, of vroeg hij haar, wanneer dat kon, mee aan boord. Tegenwoordig doet hij dat nooit meer, ook appt hij haar niet meer met anekdotes van zijn reis en ze kan zich niet meer herinneren hoe lang het geleden is dat hij zei dat hij van haar hield.

Peter zegt dat het normaal is als je al zo lang samen bent en dat zij gewoon moet weten hoe het zit. Dat is nou net het punt. Ze moet het weten maar ze voelt het niet. Het rare is dat het haar niet eens zoveel doet. Ze heeft er vrede mee dat ze langs elkaar heen leven en steeds minder delen. Het is ook niet dat ze ruzie hebben, ze leven gewoon samen als broer en zus.

Ineens heeft ze het koud. Ze trekt de deken over zich heen. Haar blik valt op de handboeien op haar kaptafel. Daarnaast ligt de vliegenmepper, waar haar billen mee zijn bewerkt, en het glijmiddel, dat zonder dop op het tapijt ligt. Ze grijnst en onwillekeurig drukt ze haar handen tegen haar kruis.

Ze strekt een arm uit om het elastiekje te pakken dat nog op het nachtkastje ligt. Rutger is met losse haren vertrokken. Ze bekijkt het elastiekje, laat het door haar vingers gaan. Terwijl ze aan hem denkt, voelt ze een vage druk op haar borst. Vandaag hebben ze voor het eerst na afloop lepeltje-lepeltje gelegen, met de deken over hen heen. Gewoon om even bij te komen, te landen, voor het echte leven weer op hen wachtte. Ze hadden niets gezegd, ze lagen gewoon. En toch was juist dát moment intiemer dan het half uur ervoor. Het is wat er niet is als ze naast Peter ligt.

Ze vecht ertegen, maar ze mist Rutger nu al. Zou het toch ook de setting zijn? Zou Rutger minder dichtbij zijn gekomen als ze hun ontmoetingen in een hotel hadden?

Beneden hoort ze een deur slaan. In één beweging zit ze rechtop. Shit. Snel werpt ze een blik op de wekker. Kwart voor vier. Peter zou toch pas zeven uur vanavond landen?

‘Car?’ roept Peter van beneden.

‘Hoi,’ roept ze zo opgewekt mogelijk terug. ‘Ik ga net even douchen. Ik kom er zo aan.’

Dat is dan weer het voordeel van hoe hun huwelijk nu is. Ze weet dat hij niet meer voor zo’n opmerking naar boven komt. Snel grist ze de handboeien en het glijmiddel weg. Waar is de dop? Vluchtig kijkt ze om zich heen. Ze zoekt straks wel. Ze propt de handboeien en de tube achter in haar sokkenla, trekt het bed recht en doet de ramen een stukje open.

Het elastiekje van Rutger gebruikt ze om haar haar in een knot te doen en ze zet de douche aan. Ze wacht tot het water warm genoeg is en stapt er dan onder. Ze hoopt dat met het water alle gedachten aan Rutger mee het putje in gaan.

Als ze beneden komt, zit Peter met zijn laptop aan de bar. Hij kijkt niet op als ze de open trap af komt.

‘Hoi,’ zegt ze. ‘Ik dacht dat je pas na zevenen thuis zou zijn?’

Peter kijkt niet op van zijn beeldscherm. ‘Ik kreeg een vlucht eerder omdat een van de gezagvoerders ziek was.’ Hij klikt iets aan en grinnikt.

Poeh, bedenkt ze. Ze heeft dus geluk gehad. Ze kan zich niet herinneren dat er in Peters werk eerder zoiets is voorgevallen. Ze moet voorzichtiger zijn.

In een poging te doen wat geliefden doen, drukt ze een vluchtige kus op zijn slaap als ze de keuken inloopt. Peter klikt net door naar een andere site.

‘Jij ook koffie?’ vraagt ze.

‘Neuh,’ klinkt het afwezig.

Terwijl de koffie pruttelt, kijkt ze de tuin in en besluit die bladvrij te gaan maken. Lekker om even buiten te zijn. De stilte tussen Peter en haar bezorgt haar een gespannen gevoel.

Vroeger vertelde Peter over de vlucht, of het hotel waar hij had overnacht. Vroeger vroeg hij ook naar haar dag. Nu is er – behalve over praktische zaken – nauwelijks nog conversatie.

Ze kijkt naar Peters dunner wordende kruin, terwijl ze kleine slokjes koffie neemt. Soms zou ze willen dat ze eens knallende ruzie maakten. Zo’n ruzie die de lucht klaart, die een impuls geeft om er weer iets van te maken samen.

Maar zou ze dat ook echt willen? Als ze eerlijk is, mist ze eerder het gevoel van geborgenheid en gezelligheid, dan Peter als persoon. Daarvoor zijn ze

elkaar te zeer kwijtgeraakt en innerlijke drang om het samen weer op te leuken voelt ze niet. Het zou gekunsteld aanvoelen.

Ze trekt haar jas aan. Peter kijkt vluchtig op als ze hem passeert en kijkt dan weer naar zijn beeldscherm. Het interesseert Peter duidelijk niet wat ze doet. Ze is verworden tot decor. Als een vaas die je niet meer ziet omdat hij er al zo lang staat.

Buiten staart ze vanuit de rotanstoel met schapenvacht langs de reling van het balkon omhoog naar het grijze wolkendek dat zich samenspakt. Misschien is het beter om uit elkaar te gaan. Opnieuw te beginnen. Voor het eerst komt deze gedachte serieus bij haar op.

Nee dan Rutger... Als hij er is, is hij honderd procent bij haar. Met zijn volle aandacht. Hoe hij haar laat voelen, zo bruisend van energie, zo geliefd, en dan de intensiteit van hun samenspel, dat wil ze vaker voelen.

Als ze op haar hurken gaat zitten om wat besjes die vanuit de plantenbakken op de grond zijn gevallen op te rapen, voelt ze ineens een snijdende pijn in haar onderbuik. Alsof een mes met geweld in haar rechterzij gestoken wordt. Ze kreunt, haar schouders krommen naar voren van de pijn. Ze grijpt naar haar buik. Wat is dit? Even rustig ademen. Ze durft niet te bewegen en blijft op haar hurken zitten. Drie tellen in, drie tellen uit. Ze heft haar hoofd op, om door het raam naar binnen te kijken. Peter zit nog in precies dezelfde houding. Langzaam probeert ze overeind te komen. De pijn maakt haar draaierig en ze grijpt zich vast aan de spijlen van het balkon. Dan blijft ze voorover geklapt staan. Het zijn haar darmen, zoveel is wel duidelijk. Als Crohn-patiënt is ze wel wat gewend als het om krampen of buikpijn gaat. Alleen, dit type pijn, zo scherp en snijdend, kent ze niet. Ze strompelt naar de achterdeur, duwt die open en klampt zich vast aan het aanrechtblad.

‘Wat heb jij?’

‘Ik weet niet, mijn darmen... het doet echt vreselijk pijn.’

Peter is wel gewend aan haar buikklachten. ‘Vervelend. Ga even rustig zitten,’ reageert hij laconiek.

Dat ze voetje voor voetje richting de bank schuifelt, is voor hem geen aanleiding om overeind te komen om haar te helpen. Gevoelloze zak. Als ze eindelijk bij de bank is, laat ze zich voorzichtig in de kussens zakken. Ze zou iets warmes willen drinken, soms helpt dat haar darmen te kalmeren. Ze denkt terug aan wat ze gegeten heeft, maar kan niets bijzonders bedenken. Omdat ze te trots is om Peters hulp te vragen, hijst ze zichzelf weer overeind om thee te zetten.

Halverwege de kamer moet ze ineens zo nodig, dat ze zich zo snel als haar geschuifel toelaat, naar het toilet in de gang begeeft.

Ze doet geen moeite het licht aan te doen. Elke beweging is haar te veel. Ze houdt haar ogen gesloten. Voor haar gevoel zit ze wel een kwartier met haar handen om de toiletbril geklemd.

Terug in de kamer gaat ze op de bank liggen, met haar handen op haar buik. De pijn is wat minder zo, dus ze blijft liggen en probeert met een half oog een programma op de televisie te volgen.

‘Blijf je zo liggen?’ Er klinkt iets neerbuigends in Peters stem.

Ze weet dat hij er niet van houdt als ze overdag televisie ligt te kijken. Ze negeert zijn opmerking en zegt: ‘Zullen we straks Chinees eten? Het is licht verteerbaar en ik moet er niet aan denken om in de keuken te gaan staan.’

‘Dat is goed,’ antwoordt Peter en loopt naar de hal.

‘Ga je weg?’ vraagt ze.

‘Ik ga even langs Frank. Even polsen of hij vanavond nog een biertje wil gaan doen.’

Frank is Peters beste vriend. Ze tennissen samen en duiken af en toe samen de kroeg in. Wil je hier zo graag weg dat je hem daar niet voor kunt bellen? denkt ze, maar ze houdt haar mond.

‘Neem jij dan de Chinees mee als je bij Frank vandaan komt?’

‘Dat is goed. Je ziet me wel verschijnen,’ voegt hij eraan toe. Nog voordat zij kan reageren, trekt hij de voordeur al achter zich dicht.

Ze komt niet meer van de bank, tot het moment dat Peter thuiskomt met de Chinees. Dan staat ze op om de tafel te gaan dekken. ‘We kunnen ook bij de televisie eten,’ oppert Peter.

Waarom ook niet? De televisie als redding. De legitieme manier om niet met elkaar te hoeven praten. De manier om de stilte te ontkennen.

Carla heeft niet veel trek en eet met kleine hapjes van de mihoen. De groente en gekruide kip laat ze liggen. Tijdens de film speelt de buikpijn weer op, zo mogelijk nog heftiger dan vanmiddag.

‘Kijk maar verder hoor,’ zegt ze tegen Peter en haast zich weer richting toilet.

Als ze opstaat, drijft er een rode vlek in de pot. Wezenloos kijkt ze ernaar. Ze drukt de eerste gedachte die in haar opkomt weg. Rustig blijven.

Morgen dokter Berendse bellen, maant ze zichzelf tot rust. Stilletjes kruipt ze weer op de bank. Geen seconde overweegt ze om dit met Peter te delen. Ze probeert haar aandacht weer op de film te focussen, wat niet erg lukt. Als

de bad guy de good guy eindelijk verslagen heeft, brengt ze de glazen naar de keuken en zet de afwasmachine aan. Peter is op de bank druk bezig met zijn mobiel.

‘Ik ga naar boven,’ zegt Carla.

‘Oké, ik haal nog even een biertje met Frank.’

Peter komt achter haar aan de trap op, ze voelt dat hij haast heeft. ‘Even een ander overhemd aantrekken,’ zegt hij. Ze lopen elkaar danig in de weg als ze achter het bed langs elkaar heen willen.

‘Sorry,’ zeggen ze tegelijk.

Als hij vervolgens vanuit de inloopkast de slaapkamer weer in komt, raapt hij iets van de grond.

‘Wat is dit voor dop?’

‘O, die is van mijn bodylotion, ik was hem al kwijt.’ Het verrast haar hoe gemakkelijk ze haar antwoord klaar heeft. Peter legt de dop op het dressoir. Ze is blij dat hij niet doorvraagt.

Beneden slaat de voordeur dicht. Carla ligt een tijdje op haar rug naar het plafond te staren. De stilte in huis ligt als een koude klamme deken over haar heen. Tranen prikken achter haar ogen. In een opwelling stuurt ze een appje naar Rutger.

‘Ik wilde dat je vannacht hier was om net als vanmiddag samen lepeltje-lepeltje te liggen.’

Er komt geen antwoord.